

[Ragnhild Andersen.]

enlige kvinder — i folkepension skal have 1 500 kr., når det drejer sig om ægtepar, og 1 008 kr., når det drejer sig om enlige. Hvorfor i alverden skal nu de, der trænger til en håndsrekning, kun have 900 kr. i folkepension til ægtepar og 600 kr. til enlige, medens selv de største velhavere skal have en folkepension på 1 500 kr. til ægtepar og 1 008 kr. til enlige?

Mit parti mener, at de bedre bemidlede bør vente, til de 5 år er omme, og at det først og fremmest må dreje sig om at bringe de mange dårligt stillede op fra de 4 374 kr., som er højeste rente i hovedstaden i dag, først til 4 800 kr. den 1. april 1956 og derefter stigende med 300 kr. hvert års 1. april, indtil $\frac{2}{3}$ af gennemsnitsindtægten er nået. Det foreslår kommunisterne, men de to partier mener, at man straks skal begynde at dele pension ud til alle og den største pension til dem, der trænger mindst.

De to partier foreslår også, at folkepensionen ikke skal pristalsreguleres. Det kan om kort tid blive en katastrofe for rentemodtagerne. Om 6 år vil for mange en femtedel af indtægten være en ikke pristalsreguleret folkepension. Hvem ved, om de 900 kr. og 600 kr., der er tale om, ikke kun er det halve værd til den tid? Det ved ingen.

De to partier, som er parat til at give alle folkepension uanset nok så store indtægter, er heller ikke villige til at ophæve zonegrænserne, som er så uretfærdige for rentemodtagerne på landet og i købstæderne. De foreslår at opretholde den store forskel på renten, der består i dag, hvorved de ældre på landet stadigvæk vil have næsten en femtedel mindre i rente end rentemodtagerne i hovedstaden; og i købstæderne vil man have næsten 10 pct. mindre i rente end i hovedstaden. Vi kommunister går i vort forslag ind for, at man straks fra 1. april 1956 gør renterne ens og hæver alle satser op til hovedstadens takster, således at alle ægtepar fra 1. april 1956 får en minimumspension på 4 800 kr. og alle enlige 3 200 kr., og således at ægtepar, hvor kun den ene ægtefælle er berettiget til pension, får et beløb, der ligger midt imellem.

For at spare penge foreslår de to partier

— og det fremhæves jo udtrykkelig i bemærkningerne til lovforslaget, at man derved sparer penge — at man hæver aldersgrænserne med 2 år til 67 år i almindelighed og til 62 år for de enlige kvinder. Vi er dybt uenige med de to partier og med socialministeren i dette forslag, og vi beklager, at det socialdemokratiske parti selv har fremsat et sådant forslag. Det er i dag en af de få ting, som alle partier undtagen kommunisterne er enige om, at aldersgrænserne skal forhøjes med 2 år. Masser af hårdt arbejdende, havnearbejdere, jord- og betonarbejdere og bygningsarbejdere — og mange andre slidere kunne nævnes, fiskere, landbrugere og landarbejdere — er slidt op, allerede før de er 65 år. Det samme gælder kvinder, som med det tiltagende udearbejde må slide meget i vore dage. Kommunisterne vender sig derfor imod den foreslåede forhøjelse af aldersgrænsen både for kvinder og for mænd. Vi mener tværtimod, at grænsen må lempes i nedadgående retning. Vort forslag indebærer, at der gives gifte kvinder i alderen 60—65 år ret til folkepension, når ægtefællen får enten invaliderente eller aldersrente. Ligeledes foreslår vi indført en dispensationsbestemmelse, som gør det muligt for enlige kvinder i alderen 55—60 år at opnå folkepension, når sygdom eller andre særlige omstændigheder taler derfor. Vi mener altså, der er behov for lempelser i de bestående aldersgrænser, og vender os imod de forhøjelser af aldersgrænserne, som indeholdes i lovforslaget.

Endelig foreslår de to partier, at folkepensionen først skal træde i kraft den 1. juli 1957. Først om $1\frac{1}{2}$ år påtænker forslagsstillerne at gå i gang med en folkepension, der dog ifølge forslaget selv efter 6 års perioden kun kan være at betragte — det gav ordføreren for socialdemokratiet jo også udtryk for her i dag — som en begyndelse til den endelige folkepension. Efter kommunisternes opfattelse vil de to partiers forslag, om det bliver gennemført uændret, ikke på de $7\frac{1}{2}$ år have løst trykkeløst problemet for de hundredtusinder, som har det behov, og som stiller deres forventninger til folkepensionen. De 900 kr. og 600 kr., som foreslås ikke-pristalsreguleret, vil naturligvis være en hjælp, men de vil stadig ikke have bragt de vanskeligt stillede ældre op på en ind-